

U KRÓLOWEJ RÓŻAŃCA ŚWIĘTEGO

ROK XVII Grudzień 2012 - Styczeń 2013 Nr 12 (188)

Cena: 1,50 zł

SPIS TREŚCI

Kronika parafii.....	2
Kolejna książka papieża o Jezusie z Nazaretu.....	3
Narodowe Święto Niepodległości.....	4
Kongres Małżeństw 2012.....	4
Pierwsze spotkanie <i>Kręgu biblijnego</i>	6
Objawienie Pańskie.....	7
Koniec roku.....	7
Roraty.....	7
Aby uwierzyć bardziej.....	8
Odpust darem Kościoła.....	10
Z Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego..	12
W naszej wspólnocie.....	14
21.12.2012 – koniec świata?.....	15
Benedykt XVI do Polaków.....	15
Zdjęcia.....	16

Miesięcznik redaguje zespół w składzie:

* ks. dr Arkadiusz Chwastyk (xACH)

* ks. Rafał Zaleski (xRZ)

* Urszula Kaletowska-Fiącek – korekta

Wydawca:

Parafia pw. Królowej Różańca Świętego w Dzierżoniowie

Druk:

Studio-Edytor

ul. Żąbkowicka 52

58-200 Dzierżoniów

KRONIKA PARAFII

02.11.2012

W Dzień Zaduszny rozpoczęliśmy modlitwę wypominkową.

03.11.2012

W pierwszą sobotę listopada księża udali się z posługą do chorych.

06.11.2012

W parafii odbyło się pierwsze spotkanie Krucjaty Wyzwolenia Człowieka z ks. Zbigniewem Stankiem, pallotynem.

11.11.2012

W Święto Niepodległości podczas Mszy Świętych modliliśmy się w intencji Ojczyzny. Ksiądz proboszcz uczestniczył w uroczystościach miejskich.
→ str. 4

13.11.2012

Zespół Gimnazjów nr 3 w Dzierżoniowie obchodził osiemną rocznicę istnienia. Uroczystości rozpoczęła Msza Święta w naszym kościele parafialnym.

15.11.2012

W domu parafialnym odbyło się pierwsze spotkanie *Kręgu biblijnego*, któremu przewodniczył ks. Rafał.
→ str. 6

23.11.2012

W dziewiątą rocznicę poświęcenia naszego kościoła modliliśmy się za wszystkich fundatorów i dobrodziejów parafii. W kościele paliły się zacheuski.

25.11.2012

W uroczystość Chrystusa Króla – święto patronalne Akcji Katolickiej i innych wspólnot kościelnych – odczytano list pasterski Episkopatu Polski o królowaniu Chrystusa.

01.12.2012

Kolejne miesięczne spotkanie księży z chorymi w ich domach.

01.12.2012

Wspólnota Ruchu Światło-Życie zgromadziła się na czuwaniu i modlitwie Nieszporami, przygotowując się do rozpoczęcia Adwentu.

02.12.2012

W I niedzielę Adwentu rozpoczęliśmy parafialne rekolekcje. Rekolekcionista, ks. kan. Krzysztof Herbut z Piskorzowa, przez trzy niedziele wzywał nas do otwarcia serc na Boga.

03.12.2012

Rozpoczęły się Roraty, które odprawiane będą przez cały okres Adwentu. W tym roku księża przybliżają dzieciom sylwetki świętych i błogosławionych, którzy „poszli w ciemno za Światłem”.
→ str. 7

06.12.2012

Po wieczornych Roratach św. Mikołaj rozdawał dzieciom prezenty.

xRZ

NARODOWE ŚWIĘTO NIE- PODLEGŁOŚCI

Dzień 11 listopada był okazją do tego, aby od nowa stawiać sobie pytania dotyczące naszej Ojczyzny. O to, czym jest Ojczyzna, jak tę tematykę odnieść do naszej wiary, na czym w dzisiejszym świecie polega patriotyzm i jak go wprowadzić w życie? Spróbujmy wspólnie

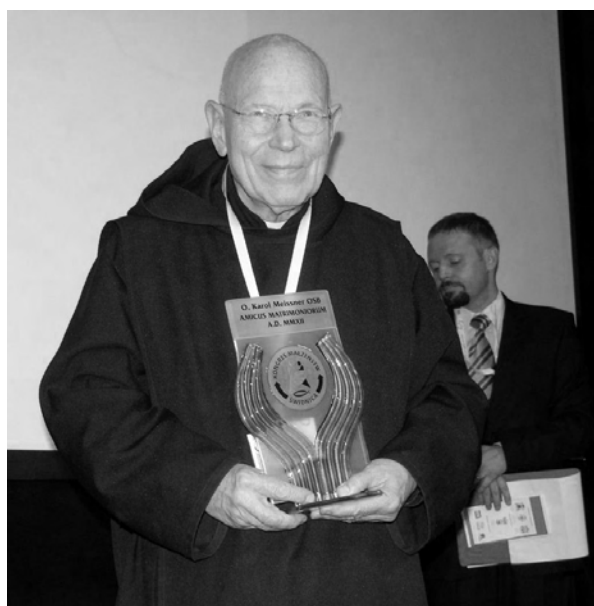
pomyśleć i podjąć takie decyzje, które pomogą nam u siebie czuć się jak w domu. Coraz piękniejszym domu.

W naszym mieście obchody Święta Odzyskania Niepodległości rozpoczęto uroczystą Mszą św. odprawioną w parafii pw. Maryi Matki Kościoła. W Eucharystii uczestniczyły władze miasta, powiatu i gminy, delegacje kombatanów, szkół naszego miasta z pocztami sztandarowymi oraz wielu mieszkańców. Po zakończonej Mszy św. udaliśmy się do rynku. Tam został uformowany pochód, który przy dźwiękach naszej miejskiej orkiestry, grającej piękne pieśni patriotyczne, przemaszerował ulicami miasta pod pomnik. Na miejscu, po odegraniu hymnu, w chwili ciszy i zadumy złożyliśmy cześć tym, którzy przelewali krew i oddali swoje życie w obronie Ojczyzny. Następnie obecne delegacje składały wiązanki na płycie pomnika. Na uroczystościach nie zabrakło i naszych parafian, a wiązankę złożyli członkowie Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej.

Anna Kalbarczyk

KONGRES MAŁŻEŃSTW 2012

W dniach 5-7.10.2012 odbył się już po raz drugi Ogólnopolski Kongres Małżeństw w Świdnicy pod hasłem: „**Duch i ciało**”. Oczywiście nie mogło nas zabraknąć. W tym roku z naszej parafii było kilka małżeństw, które tak jak my są zadowolone z uczestnictwa w Kongresie. Podczas tego rocznego Kongresu po raz pierwszy w historii wręczono nagrody „**Amicus matrimonium**” – „Przyjaciel małżeństw”. Laureatami statuetki zostali: bp Ignacy Dec, Wanda Półtawska oraz o. Karol Meissner. Ojciec Karol Meissner, Mieczysław Guzewicz, ks. Marek Dziewiecki, Michał Piekara – to tylko niektórzy znani prelegenci, którzy „hipnotyzowali” małżeństwa poprzez swój wspaniały przekaz, wiedzę i zaangażowanie w zagadnienia małżeńskie.

Ojciec Karol Meissner (na zdjęciu) mówił, jak ważne jest wychowanie dziecka w du-

Dzieciątko Boże,
przychodząc do człowieka,
oddaje się w jego ręce,
ufa mu.

Niech tegoroczne święta
nauczą nas bezgranicznej wiary w Boga,
który niczego się nie lęka
i kocha miłością nieskończoną.

Wszystkim parafianom
w Nowym 2013 Roku
życzymy wiary żywej,
wielu łask Bożych
i opieki Świętej Bożej Rodzicielki Maryi.

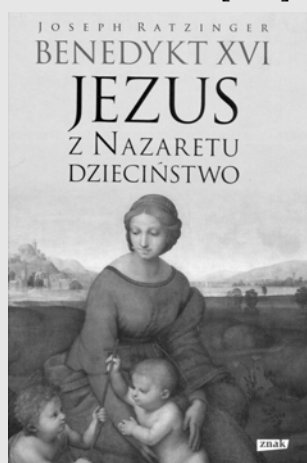
Z kapłańskim błogosławieństwem:
ks. Zygmunt Kokoszka – proboszcz
ks. Arkadiusz Chwastyk
ks. Grzegorz Kwiatkowski
ks. Rafał Zaleski

„Ten, kto wierzy,
nie zniechęca się i kocha...”

KOLEJNA KSIĄŻKA PAPIEŻA O JEZUSIE Z NAZARETU

Ukazał się trzeci tom książki o Jezusie – dzieła, którego papież Benedykt XVI podjął się jeszcze przed wyborem na Stolicę Piotrową. We wstępie do pierwszego tomu autor wyznał: „Książka o Jezusie, którą chcę teraz oddać w ręce Czytelników, jest owocem mojej długiej wewnętrznej drogi” (Joseph Ratzinger – Benedykt XVI, *Jezus z Nazaretu. Część I*, s. 5), oraz dodał: „stanowi [ona] wynik mojego osobistego szukania *oblicza Pana* (Ps 27,8)” (s. 15).

Kto zatem pragnie poznać osobiste myśli i doświadczenia Józefa Ratzingera, a później Benedykta XVI, ma niespotykaną w historii okazję, by samemu przekonać się o tym, co jest obecne w głębi serca papieża, jak on postrzega Boga, jak Go rozumie, jak w Niego wierzy. Papieskie dzieło nosi tytuł: „Jezus z Nazaretu”, a każda część jest opatrzona stosownym podtytułem wskazującym na ramy czasowe opisywanego życia Jezusa. Pierwsza część obejmuje okres działalności Jezusa od chrztu w Jordanie do Przemienienia (w Polsce ukazała się po raz pierwszy w 2007 roku nakładem Wydawnictwa M z Krakowa). Druga część opisuje czas od wjazdu Jezusa do Jerozolimy do Zmartwychwstania (w Polsce została wydana w 2011 roku przez kieleckie wydawnictwo Jedność).

Najnowsza część – z podtytułem „Dzieciństwo” – niedawno została opublikowana przez krakowski Znak. Ta trzecia część opowiada o początkach życia Jezusa i Jego drodze do rozpoczęcia publicznego nauczania. Kończy ona całość cyklu, który Ojciec Święty pozostawia przede wszystkim nam, katolikom, prosząc – jak sam napisał – „o odrobinę sympatii” (s. 15) w przyjęciu i zrozumieniu jego dzieła.

xAch

chu chrześcijańskim, troska o młodego człowieka, aby żył według Prawa Bożego. „Takie jest społeczeństwo, jaka jest rodzina. Chcecie mieć dobre społeczeństwo, zacznijcie od prawidłowego wychowywania własnych dzieci”. Natomiast Mieczysław Guzewicz mówił: „Jakie mamy małżeństwa, takie mamy parafie, ikoną Bożej miłości jest małżeństwo”. Podkreślił, jak ważne jest małżeństwo, świętowanie w małżeństwie – wspólne świętowanie (urodziny, imieniny, rocznice) modlitwa małżeńska, wspólna Eucharystia, przebaczenie, religijne wychowanie dzieci.

Jacek Pulikowski też powiedział wspiane słowa: „Celem małżeństwa jest wspólna droga do świętości, poprzez budowanie komunii osób, na wzór komunii Osób Boskich. Miłość dożgonna – szczęściem rodziny – wspólna wyprawa przez życie.

Dzisiejszy świat interpretuje małżeństwo jak intratny interes, kontrakt, wymianę usług – to musi się opłacać; jak nie, to rozwód, separacja.

Ksiądz Marek Dziewiecki mówił, że „miłość to najpiękniejszy sposób odnoszenia się do drugiego człowieka. Okazujemy sobie miłość

przy dzieciach, znajomych, rodzinie”.

Natomiast Jakub i Agnieszka Kołodziej – redaktorzy czasopisma „Zbliżenia”, mówili i zachęcali do pogłębiania więzi małżeń-

skich, wzajemnych relacji, mówienia tego, co czujemy w małżeństwie, dialogu nieatakowania jeden drugiego. Mówili, że małżeństwo należy pielęgnować, w małżeństwie powinien trwać nieustanny taniec godowy.

Było też coś dla ciała, czyli wspinały koncert grupy góralskiej *Jazgot*, a w sobotę rewelacyjni jak zawsze *Wołosi i Lasoniowie*.

Wszystkiego nie sposób przekazać, ale zachęcamy i zapraszamy na kolejny kongres już za rok, 4-6 października 2013. Warto.

Lidia i Zbigniew Potok

Kongres Małżeństw organizowany jest od dwóch lat m.in. przez ks. Romana Tomaszczuka, redaktora świdnickiej wkładki do *Gościa Niedzielnego*. Inicjatywa ta ma na celu pogłębianie wiedzy na temat małżeństwa, promocji chrześcijańskich wartości z nim związanych, ochrony prawdy o nim oraz wspieranie go. To przeciwstawienie się trendom promowanym przez współczesny świat, gdzie małżeństwu brakuje dobrych wzorców, coraz więcej małżeństw nie wytrzymuje próby czasu i rozpada się oraz gdzie samo małżeństwo już niekoniecznie jest przymierzem mężczyzny i kobiety.

(przyp. red.)

PIERWSZE SPOTKANIE KRĘGU BIBLIJNEGO

„...i Pisma nam wyjaśniał” (zob. Łk 24,32)

Wieczorem, 15 listopada 2012 r., w naszym domu katechetycznym miało miejsce ważne dla parafii wydarzenie – pierwsze spotkanie nowo zawiązanego *Kręgu biblijnego*. Spotkanie prowadził ks. Rafał Zaleski, a uczestniczyły w nim aż 22 osoby, co z pewnością świadczy o potrzebie parafian bliższych spotkań ze słowem Bożym.

Krąg biblijny to m.in. miejsce, gdzie czyta się i rozważa Boże słowo. My zainaugurowaliśmy cykl spotkań czytaniem i rozważaniem fragmentu Ewangelii wg św. Łukasza (Łk 1,1-25). Dzięki wartkiej narracji obdarzonego szczególnym słuchem biblijnym „uwrażliwiającym na piękno, głębię i mądrość objawionego słowa” ks. Rafała, który „Pisma nam wyjaśniał” (j.w.), lepiej poznaliśmy wagę i znaczenie poszczególnych słów (żadne słowo w Piśmie Świętym nie jest przypadkowe), tło historyczno-kultu-

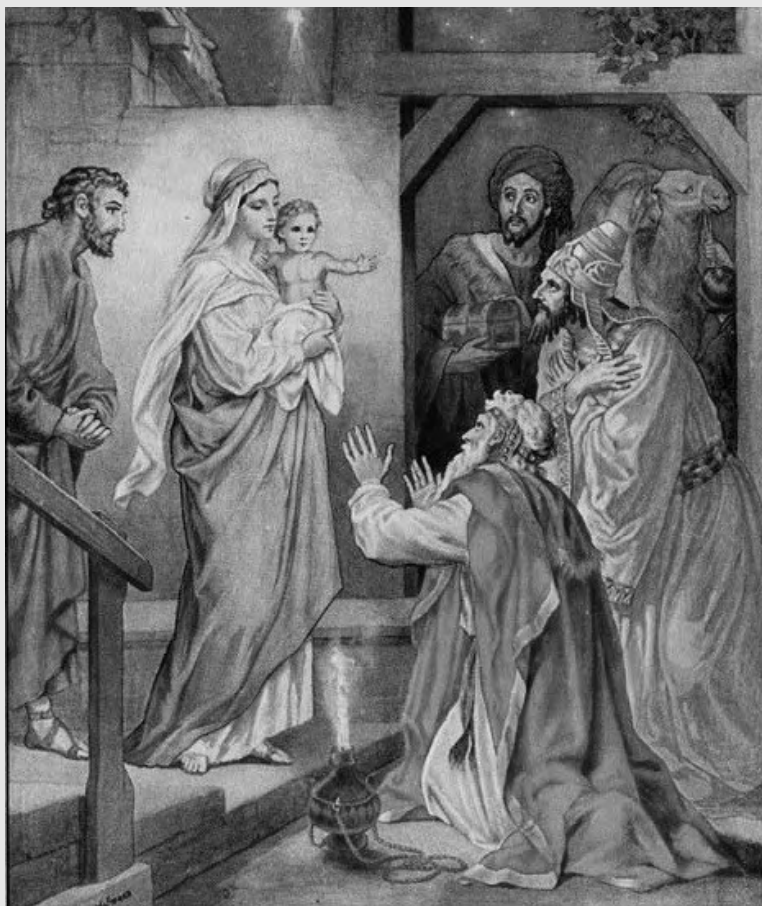
rowe zdarzeń, powiązania czytanego fragmentu ze Starym Testamentem, jego przesłanie na dziś.

W następnych spotkaniach (planowane są co 2 tygodnie) będziemy pochylać się nad kolejnymi fragmentami tejże Ewangelii, co z pomocą objaśnień ks. Rafała z pewnością pozwoli nam nauczyć się „rozpoznawać Oblicze Boga w słowach Boga” (Grzegorz Wielki), ponieważ „Ewangelia [...] nie jest księgą, ale cudem – jest mianowicie pośmiertnym wcieleniem Tego, który każdego z nas ukochał więcej, niż sami siebie kochać jesteśmy zdolni” (Giovanni Papi-ni). Pozwoli też aktywniej i bardziej świadomie uczestniczyć w Mszach św. właśnie rozpoczętego roku liturgicznego, ponieważ będą w nim dominowały czytania właśnie z Ewangelii św. Łukasza. Spotkania kręgu biblijnego mają charakter otwarty, tzn. każdy, kto pragnie spotkać się z Jezusem obdarzającym nas światłem Ducha Świętego (zob. Łk 11,13), kto chce jak Nikodem (J 3,1-21) bliżej poznawać prawdę Bożą, może w spotkaniach uczestniczyć; dobrze jednak by było zachować ciągłość, choć nie jest to wymogiem, a na spotkania przychodzić z egzemplarzem Pisma Świętego.

Pierwsze spotkanie *Kręgu* rozpoczęliśmy modlitwą do Boga Ojca, by udzielił nam światła rozumienia Jego słów, a zakończyliśmy Bożym błogosławieństwem udzielonym przez naszego animatora, na owocny czas osobistego medytowania poznanego fragmentu Ewangelii do kolejnego spotkania.

AKo

OBJAWIENIE PAŃSKIE

Jest to uroczystość mająca uczcić objawienie się Boga człowiekowi, obecność Boga w historii człowieka, a także uzdolnienie człowieka do rozumowego poznania Boga. Symbolem święta jest historia opisana w Ewangelii Mateusza, według której Mędrcy ze Wschodu przybyli do Betlejem, aby oddać pokłon Jezusowi.

W tradycji polskiej Objawienie Pańskie nazywane jest potocznie **świętem Trzech Króli** i obchodzi się je **6 stycznia**.

W naszym mieście zorganizowany będzie w tym dniu, po raz pierwszy w historii, **pochód Trzech Króli**.

xRZ

KONIEC ROKU

Wspomnienie Sylwestra I, papieża, wiąże się z końcem roku kalendarzowego. Dla wielu jest to czas hucznych zabaw, dla innych moment refleksji i zastanowienia się nad samym sobą. Warto w tym dniu zatrzymać się nieco, popatrzeć w przeszłość, ale i spoglądać we własną przyszłość. Warto podziękować Bogu za miniony rok; za to, co nam się udało, ale i za to, co było dla nas zbyt trudne. Warto także prosić Go o błogosławieństwo na kolejny, 2013 rok.

Zapraszamy zatem na **Mszę św.** na zakończenie 2012 r. Odbędzie się ona **31 grudnia** o godz. **17:00**.

xRZ

RORATY

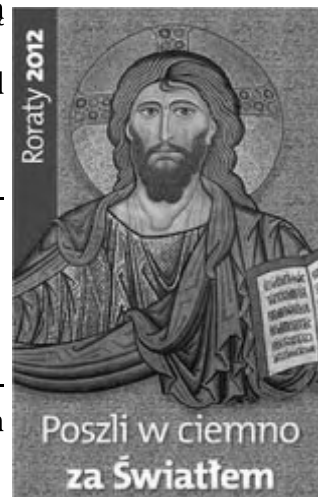
Jest to Msza wotywna ku czci Najświętszej Maryi Panny. W naszej parafii Roraty odprawiane są codziennie od poniedziałku do piątku o godz.

18:30

w kaplicy. Podczas nich księża prowadzą kazania dla dzieci, w których przybliżają im sylwetki różnych sług Bożych, błogosławionych oraz świętych. Towarzyszy im hasło: „**Poszli w ciemno za Światłem**”.

Tym Światłem jest oczywiście Jezus.

xRZ

Jezus i Nikodem (wywyższenie Syna Człowieczego: J 3,9-21)

⁹ W odpowiedzi rzekł do Niego Nikodem: "Jakżeż to się może stać?" ¹⁰ Odpowiadając na to rzekł mu Jezus: "Ty jesteś nauczycielem Izraela, a tego nie wiesz?"

Niezrozumienie słów Jezusa przez Nikodema (*por. poprzedni numer*) staje się dla Chrystusa okazją, do ukazania siebie jako Syna Człowieczego.

¹¹ Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, że to mówimy, co wiemy, i o tym świadczymy, cośmy widzieli, a świadectwa naszego nie przyjmujecie. ¹² Jeżeli wam mówię o tym, co jest ziemskie, a nie wierzycie, to jakżeż uwierzycie temu, co wam powiem o sprawach niebieskich? ¹³ I nikt nie wstąpił do nieba, oprócz Tego, który z nieba zstąpił - Syna Człowieczego.

Jedynie człowiek będący naocznym świadkiem „spraw niebieskich” mógł w pełni o nich zaświadczyć. Do tego tematu zbliżone są teksty mówiące o Boskiej Mądrości, która zstępuje od Boga, by objawić ludziom drogi Pana.

Jezus ukazuje tu pewien kontrast: Mojżesz wstąpił

na Górę Synaj, ale i do nieba, by otrzymać Prawo. Teraz to samo Prawo zstępuje z nieba w ludzkim ciele. Zostaje ono wypełnione przez Osobę Jezusa Chrystusa.

¹⁴ A jak Mojżesz wywyższył węża na pustyni, tak potrzeba, by wywyższono Syna Człowieczego, ¹⁵ aby każdy, kto w Niego wierzy, miał życie wieczne.

Słowo „wywyższyć” to kolejna gra słów: Jezus powraca do nieba przez krzyż, „wywyższony” jak wąż na pustyni, który przyniósł uzdrowienie Izraelitom (Lb 21,4-9).

¹⁶ Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne. ¹⁷ Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony. ¹⁸ Kto wierzy w Niego, nie podlega potępieniu; a kto nie wierzy, już został potępiony, bo nie uwierzył w imię Jednorodzonego Syna Bożego.

Określenie „Syna swego

Jezus a Jan Chrzciciel (J 3,22-36)

²² Potem Jezus i uczniowie Jego udali się do ziemi judzkiej. Tam z nimi przebywał i udzielał chrztu. ²³ Także i Jan był w Ainon, w pobliżu Salim, udzielając chrztu, ponieważ było tam wiele wody. I przychodzili [tam] ludzie i przyjmowali chrzest. ²⁴ Nie wtrącono bowiem jeszcze Jana do więzienia.

Wody w Izraelu było pod dostatkiem tylko w okolicach rzeki Jordan, dlatego

uczniowie Jezusa w czasie swojej wędrownej posługi nie wszędzie udzielali chrztu.

Wzmianka o wtrąceniu Jana do więzienia w jasny sposób ukazuje, że Autor Ewangelii już od dawna wiedział o tym wydarzeniu. Opisywał tylko fakty wcześniejsze (Ewangelia Jana powstała pod koniec I w.).

Jednorodzonego” znaczy też: „szczególnego, umiłowanego”. Było to używane w Starym Testamencie w odniesieniu do Izaaka, by podkreślić ogrom ofiary składanej przez jego ojca – Abrahama. Miał on bowiem złożyć Bogu swego jedyne go syna (*por. Rdz 22,1-19*).

„Życie wieczne” to po prostu życie w przyszłym świecie, w niebie. Człowiek, który zaufał Jezusowi, już teraz w jakiś sposób zaczął doświadczać nowego życia.

¹⁹ A sąd polega na tym, że światło przyszło na świat, lecz ludzie bardziej umiłowali ciemność aniżeli światło: bo złe były ich uczynki. ²⁰ Każdy bowiem, kto się dopuszcza nieprawości, nienawidzi światła i nie zbliża się do światła, aby nie potępiono jego uczynków. ²¹ Kto spełnia wymagania prawdy, zbliża się do światła, aby się okazało, że jego uczynki są dokonane w Bogu”.

Teksty starożytne często przeciwstawiały światłość i ciemność (jako dobro i zło).

²⁵ A powstał spór między uczniami Jana a [pewnym] Żydem w sprawie oczyszczenia. ²⁶ Przyszli więc do Jana i powiedzieli do niego: "Nauczycielu, oto Ten, który był z tobą po drugiej stronie Jordanu i o którym ty wydałeś świadectwo, teraz udziela chrztu i wszyscy idą do Niego".

Temat żydowskiego obrzędu oczyszczenia przewija się w całej Janowej Ewangelii. Jezus rozpoczynający

swoją działalność przyciągał do siebie także i uczniów Jana Chrzciciela.

²⁷ Na to Jan odrzekł: "Człowiek nie może otrzymać niczego, co by mu nie było dane z nieba. ²⁸ Wy sami jesteście mi świadkami, że powiedziałem: Ja nie jestem Mesjaszem, ale zostałem przed Nim posłany.

W Prawie żydowskim człowiek reprezentujący drugiego działał na mocy władzy udzielonej mu przez tego, kto go posłał, musiał więc spełniać warunki wyznaczonej sobie misji. Prawdziwa władza zawsze pochodzi od posyłającego, tu: Boga.

²⁹ Ten, kto ma oblubienicę, jest oblubieńcem; a przyjaciel oblubieńca, który stoi i słucha go, doznaje najwyższej radości na głos oblubieńca. Ta zaś moja radość doszła do szczytu. ³⁰ Potrzeba, by On wzrastał, a ja się umniejszał.

Wzmianka o „przyjacielu oblubieńca” nawiązuje do żydowskiego zwyczaju, bardzo przypominającego rolę drużby w czasie dzi-

siejszych uroczystości weselnych. Żydowskie uroczystości weselne wyróżniał nastrój radości.

³¹ Kto przychodzi z wysoka, panuje nad wszystkimi, a kto z ziemi pochodzi, należy do ziemi i po ziemsku przemawia. Kto z nieba pochodzi, Ten jest ponad wszystkim.

Wzmianka o Tym, kto pochodzi z nieba (w przeciwieństwie do tych, którzy są na ziemi) nawiązuje zwłaszcza do tekstów żydowskich o Boskiej Mądrości (por. J 1,1-18)

³² Świadczy On o tym, co widział i słyszał, a świadectwa Jego nikt nie przyjmuje. ³³ Kto przyjął Jego świadectwo, wyraźnie potwierdził, że Bóg jest prawdomówny.

Ważne osobistości miały wyryte własne znaki na sygnetach, za pomocą których można było zrobić odcisk w woskowych pieczęciach umieszczanych na zewnątrz dokumentów, by poświadczyć, że osobiście

dopilnują ich realizacji.

³⁴ Ten bowiem, kogo Bóg posłał, mówi słowa Boże: a z niezmierzonej obfitości udziela [mu] Ducha.

Ponieważ wielu Żydów sądziło, że głos Ducha Świętego zamilkł w Izraelu do czasu przyszłego odnowienia narodu, uważano też, iż jedynie nieliczni zasługiwali na posiadanie Ducha. Powiedzenie, że ktoś może bez ograniczeń udzielać Ducha, wskazuje na to, iż jest on większy od wszystkich ludzi, jacy dotychczas żyli.

³⁵ Ojciec miłuje Syna i wszystko oddał w Jego ręce. ³⁶ Kto wierzy w Syna, ma życie wieczne; kto zaś nie wierzy Synowi, nie ujrzy życia, lecz grozi mu gniew Boży".

Obraz Ojca, który oddaje wszystko w ręce Syna i sądzi świat na podstawie odpowiedzi, jakiej świat udzieli Synowi, ukazuje Syna jako postać znacznie przewyższającą zwyczajnych śmiertelników.

Jezus i Samarytanka (Jezus przy źródle: 4,1-6)

¹ A kiedy Pan dowiedział się, że faryzeusze usłyszeli, iż Jezus pozyskuje sobie więcej uczniów i chrzci więcej niż Jan - ² chociaż w rzeczywistości sam Jezus nie chrzcił, lecz Jego uczniowie -

Działalność Jana Chrzciciela jako poprzednika Pańskiego dobiegała końca. Od teraz to Jezus zaczyna nauczyć i prowadzić ludzi, których przygotował do tego Jan.

³ opuścił Judeę i odszedł znów do Galilei. ⁴ Trzeba Mu było przejść przez Samarię.

Jezus, powracając do domu, szedł przez Samarię do Galilei, ponieważ była to najkrótsza droga. Żydzi i Samarytanie czcili tego samego Boga i przestrzegali Prawa Mojżeszowego (choć Samarytanie dokonali w nim pewnych zmian). Jedni gardzili jednak miejscami kultu drugich i od wielu stuleci okazywali sobie wrogość.

⁵ Przybył więc do miasteczka samarytańskiego, zwanego Sychar, w pobliżu pola, które [niegdyś] dał Jakub synowi

swemu, Józefowi. ⁶ Było tam źródło Jakuba. Jezus zmęczony drogą siedział sobie przy studni. Było to około szóstej godziny.

Miejsce ulokowania studni Jakuba nie jest znane, ale było stamtąd widać górę Gerizim, uznawaną przez Samarytan za świętą. „Godzina szósta” oznacza południe, najgorętszą porę dnia. Jezus wędrował wraz z uczniami już od kilku godzin, postanowił zatem nieco odpocząć i napić się.

xRZ

Część 3

Po omówieniu w poprzednim numerze warunków, które należy wypełnić, aby uzyskać odpust, przychodzi czas przedstawiania poszczególnych odpustów Kościoła katolickiego.

Warto najpierw przypomnieć bardzo ważną zasadę wpływającą z tradycji Kościoła. **Uczestnictwa we Mszy świętej i przyjmowania sakramentów nie obdarza się odpustem:** mają już one wszak same w sobie niezwykłą skuteczność w zakresie uświęcania i oczyszczania człowieka. W Wykazie odpustów znajdziemy jednakże kilka szczególnych okoliczności (np. pierwsza Komunia św., Msza prymicyjna), kiedy udziela się odpustu. Nie jest on jednak związany z uczestnictwem we Mszy św. lub sakramentach św., lecz z udziałem w owych szczególnych okolicznościach. W ten sposób przez dołączenie odpustu docenia się i niejako nagradza pobożność znamionną dla tego rodzaju uroczystości, promuje się dobry przykład dawany innym i oddanie przez wiernego czci Najświętszej Eucharystii i kapłaństwu.

Zgodnie z tradycją odpust jest dołączony do różnych uczynków pobożności prywatnej i publicznej. Są to niektóre uczynki miłosierdzia i pokuty, którym Kościół chce przyznać większe znaczenie w naszych czasach. Wszystkie tego rodzaju dzieła w żadnym przypadku nie pozostają bez związku ze Mszą św. i sakramentami, które są zasadniczymi źródłami uświęcenia i oczyszczenia. Dobre czyny i znoszone cierpienia stanowią akt ofiarowania się wiernych Bogu, co łączy ich z ofiarowaniem się Chrystusa w Eucharystycznej Ofierze. Lepiej przygotowują też one duszę do uczestnictwa w sakramentach. Z kolei Msza św. i sakramenty uzdalniają wiernych do wypełniania zobowiązań płynących z wiary

i pomagają pełnić kolejne dobre dzieła i podejmować cierpliwie codzienny krzyż.

Kościół troszczy się dzisiaj przede wszystkim o to, by w większym stopniu w nauce o odpustach uwzględnić codzienne życie chrześcijańskie. Chce promować postawę, która z codzienności przeżywanej z pamięcią o Bogu i Kościele uczyni nowy styl życia, życia prawdziwie chrześcijańskiego. Stąd w aktualnym wykazie odpustów jest tak wiele ducha modlitwy, pokuty i świadectwa, które mają przyświecać prowadzeniu przez wierzącego codziennego życia wiarą. Dlatego jako pierwsze w Wykazie są następujące cztery ogólne nadania odpustu:

1. Udziela się odpustu częstkowego wiernemu, który w wykonywaniu swoich obowiązków i znoszeniu przeciwności życiowych z pokorną ufnością skieruje swoją myśl do Boga, dołączając - choćby tylko wewnętrznie - jakieś pobożne wezwanie.

Tym pierwszym nadaniem prowadzi się wiernych jakby za rękę do wypełniania Chrystusowego polecenia, że «zawsze powinni się modlić i nie ustawać» (Łk 18,1). Jednocześnie kieruje się do nich usilną zachętą, żeby każdy tak wypełniał swoje codzienne zadania, by zachować jedność z Chrystusem i w niej wzrastać. Wszyscy z dnia na dzień powinni coraz bardziej się uświęcać

w warunkach swojego życia, w stylu wypełniania swoich obowiązków, znoszenia cierpień i przeciwności. Jest to możliwe, jeśli z wiarą przyjmuje się wszystko z ręki niebieskiego Ojca i współdziałamy z wolą Bożą. Można zyskiwać wiele odpustów częstkowych, jeśli w tej codzienności będziemy z ufnością często kierować swoją myśl do Boga, na przykład w wewnętrz-

nych aktach strzelistych (np.: «Boże, ufam Tobie», «Ojcze, wspomóż», «Chwała Panu» i inne podobne).

2. Udziela się odpustu częstkowego wiernemu, który kierując się duchem wiary i powodowany miłosierdziem, zofiaruje siebie samego lub swoje dobra na służbę braciom znajdującym się w potrzebie.

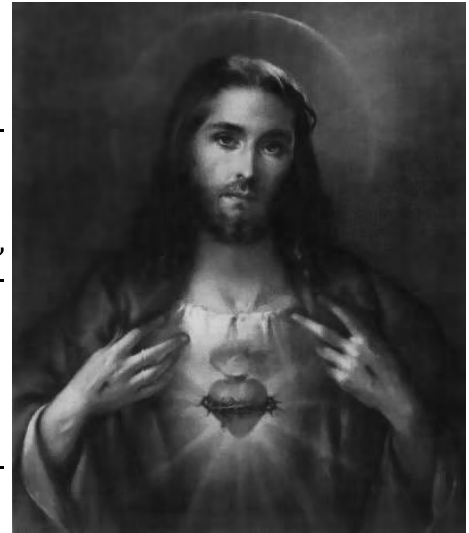
Przez nadanie tego odpustu zachęca się wiernego, aby naśladować Jezusa Chrystusa i wypełniając Jego nakaz, częściej pełnił uczynki miłosierdzia. Nie wszystkie dzieła miłości są obdarzone odpustem, lecz jedynie te, których celem jest służba braciom będącym w potrzebie, jak udzielenie pokarmu i okrycia dla ciała albo pouczenie lub pocieszenie duchowe. Od dzieciństwa winniśmy się uczyć konkretnego współczucia wobec braci i wspaniałomyślnie wspomagać potrzebującym. Takie uczynki miłosierdzia, tak bardzo potrzebne w zubożałym świecie, mogą dawać wspinałe świadectwo życia chrześcijańskiego, a ponadto są obdarzone odpustem. inne podobne).

3. Udziela się odpustu częstkowego wiernemu, który w duchu pokuty dobrowolnie powstrzyma się rzeczy godziwej i miłej dla niego.

Ten odpust zachęca wiernego, ażeby hamując swoje pożądliwości, przyzwyczajenia i zachcianki, uczył się kierować swoim ciałem i naśladował Chrystusa ubogiego i cierpiącego. Nadanie tego odpustu bardzo odpowiada naszym czasom, charakteryzującym się złagodzeniem dyscypliny dotyczą-

cej wstrze-
miężliwo-
ści od po-
karmów
mięsnych
i postu,
i poszuki-
waniem
nowego
sposobu
pokuty.

Jest nie-
zmiernie
pożytecz-
ne pobudzać wiernych do ćwiczenia się w pokucie nie tylko przez przykazanie, ale także przez możliwość uzyskania odpustu. Odpust można zyskać nie tylko za powstrzymanie się od pokarmów, ale za każdą rezygnację, nawet krótką, z rzeczy obiektywnie dobrej, godziwej i miłej, podejmowaną ze względu na Boga (np. ograniczenie oglądania telewizji itp.).

4. Udziela się odpustu częstkowego wiernemu, który w szczególnych okolicznościach codziennego życia dobrowolnie złoży jawne świadectwo wiary wobec innych.

To udzielenie odpustu pobudza wiernego do wyznania otwarcie swojej wiary wobec innych na chwałę Boga i dla budowania Kościoła. Głoszenie Chrystusa słowem i czynem, powoływanie się w rozmowach na Boga i Jego prawo, niewstydywanie się swej wiary są dziś bardzo potrzebne. Jawnym świadectwem wiary może też być częste przystępowanie do sakramentów świętych, uczestniczenie we wspólnotowych formach przeżywania wiary i apostołowania (np. w procesjach, pielgrzymkach, spotkaniach modlitewnych) i głoszenie innym prawdy o tym poprzez słowa, opowiadanie o tym, poprzez czyny i styl życia. Każde takie świadectwo wiary dawane wobec innych pozwala uzyskać – o ile jest się wolnym od grzechu ciężkiego – dar odpustu dla siebie lub ofiarować go za kogoś ze zmarłych.

xAch

Z KOMPENDIUM KATECHIZMU KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

*„Wierzę w jednego Boga”***44. Jaka jest centralna tajemnica wiary i życia chrześcijańskiego?**

Centralną tajemnicą wiary i życia chrześcijańskiego jest tajemnica Trójcy Świętej. Chrzęścianie są chrzczeni w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

45. Czy tajemnica Trójcy Świętej może być poznana samym tylko rozumem?

Bóg pozostawił pewne ślady swego trynitarnego bytu w swoim dziele stworzenia i w swoim Objawieniu w Starym Testamencie. Jednak wewnętrzność Bytu jako Trójcy Świętej stanowi tajemnicę niedostępną dla samego rozumu, a nawet dla wiary Izraela przed wcieleniem Syna Bożego i posłaniem Ducha Świętego. Ta tajemnica została objawiona przez Jezusa Chrystusa i jest źródłem pozostałych tajemnic wiary.

46. Co Jezus Chrystus objawił w tajemnicy Ojca?

Jezus Chrystus objawił, że Bóg jest „Ojcem”, nie tylko jako Stwórca świata i człowieka, lecz przede wszystkim, iż jest On wiecznie Ojcem w relacji do swojego jedynego Syna, który jest Jego Słowem, jako „odblask Jego chwały i odbicie Jego istoty” (Hbr 1,3).

47. Kim jest Duch Święty, objawiony przez Jezusa Chrystusa?

Jest trzecią Osobą Trójcy Świętej. Jest Bogiem, jednym i równym Ojcu i Synowi. Duch Święty pochodzi od Ojca (por. J 15,26), jako pierwszego źródła i początku całego życia trynitarnego; pochodzi też od Syna (*Filioque*) przez odwieczne obdarowanie Syna przez Ojca. Posłany przez Ojca i wcielonego Syna, Duch Święty prowadzi Kościół do poznania „całej prawdy” (J 16,13).

48. W jaki sposób Kościół wyraża swą wiarę trynitarną?

Kościół wyraża swą wiarę trynitarną, wyznając jednego Boga w trzech Osobach: Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Trzy Osoby Boskie są jednym Bogiem, ponieważ każda z nich co do natury jest pełnym Bogiem. Osoby Boskie rzeczywiście różnią się między sobą ze względu na relacje, w jakich pozostają one względem siebie: Ojciec jest Tym, który rodzi Syna, Syn jest Tym, który jest zrodzony przez Ojca, Duch Święty jest Tym, który pochodzi od Ojca i Syna.

49. Jak działają trzy Osoby Boskie?

Jak trzy Osoby Boskie mają jedną i tę samą naturę, tak są również nierozdzielne w swoim działaniu: Trójca Święta ma jedno i to samo działanie. Każda jednak Osoba Boska wypełnia wspólne dzieło według swojej osobowej właściwości.

*„Wierzę w Boga Ojca wszechmogącego, Stworzyciela”***50. Co znaczy, że Bóg jest wszechmogący?**

Pismo Święte nazywa Boga „Panem dzielnym i potężnym” (Ps 24,8-10), jest On tym, dla którego „nie ma nic niemożliwego” (Łk 1,37). Jego wszechmoc jest powszechna, tajemnicza. Bóg okazuje ją stwarzając świat z niczego i człowieka z miłości, lecz przede wszystkim we Wcieleniu i Zmartwychwstaniu swojego Syna, w darze synowskiej adopcji i w przebaczeniu grzechów. Dlatego Kościół kieruje swoją modlitwą do „wszechmogącego i wiecznego Boga”.

51. Dlaczego tak ważna jest prawda o stworzeniu: „Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię” (Rdz 1,1)?

Ponieważ stworzenie jest podstawą wszystkich zbawczych zamysłów Boga; jest świadectwem Jego wszechmocnej miłości i mądrości; jest pierwszym krokiem w stronę urzeczywistnienia Przymierza Jedyne Boga z Jego ludem; jest początkiem historii zbawienia, osią-

gającej punkt kulminacyjny w Chrystusie; jest odpowiedzią wiary chrześcijańskiej na podstawowe pytania, jakie stawiają sobie ludzie odnośnie do początku i celu naszego życia.

52. Kto stworzył świat?

Chociaż dzieło stworzenia jest w sposób szczególny przypisywane Ojcu, jest również prawdą wiary, że Ojciec, Syn i Duch Święty są jedyną i niepodzielną zasadą stworzenia.

53. Dlaczego stworzony został świat?

Świat został stworzony dla chwały Bożej; Bóg chciał w ten sposób ukazać swą miłość, dobroć i piękno. Celem ostatecznym stworzenia jest to, by Bóg, w Chrystusie, stał się „wszystkim we wszystkich” (1 Kor 15,28) dla swojej chwały i naszej szczęśliwości.

54. W jaki sposób Bóg stworzył świat?

Bóg stworzył wszechświat w sposób wolny, według swojej mądrości i z miłości. Świat nie powstał w wyniku jakiegś konieczności, ślepego przeznaczenia czy przypadku. Bóg stworzył „z niczego” (*ex nihilo*: 2 Mch 7,28) świat uporządkowany i dobry, który przewyższa w sposób nieskończony. Bóg zachowuje i podtrzymuje stworzenie w istnieniu, pozwala mu działać i prowadzi je do jego celu przez swojego Syna i Ducha Świętego.

55. Co oznacza Opatrzność Boża?

Opatrzność Boża oznacza zrządzania, przez które Bóg z miłością i mądrością prowadzi stworzenia do ich ostatecznej doskonałości, którą mają osiągnąć. Bóg jest niezależnym Władcą swego zamysłu. W jego realizacji posługuje się jednak również współdziałaniem stworzeń. Jednocześnie daje swoim stworzeniom godność samodzielnego działania, bycia przyczynami wzajemnie dla siebie.

56. W jaki sposób człowiek może współpracować z Opatrznością Bożą?

Bóg daje człowiekowi możliwość i żąda od niego, respektując jego wolność, aby przez swoje działania, przez swoje modlitwy, także przez swoje cierpienia współpracował z Nim w realizacji Jego zamysłu, pobudzając w sobie „chcenie i działanie zgodnie z Jego wolą” (Flp 2,13).

57. Jeśli Bóg jest wszechmocny i troszczy się o swoje stworzenia, dlaczego istnieje zło?

Odpowiedzi na to tak bolesne jak tajemnicze pytanie udziela dopiero całość wiary chrześcijańskiej. Bóg w żaden sposób, ani bezpośrednio, ani pośrednio, nie jest przyczyną zła. On rozjaśnia tajemnicę zła przez swojego Syna, Jezusa Chrystusa, który umarł i zmartwychwstał, by zwyciężyć to przeogromne zło moralne, którym jest grzech ludzi, źródło wszelkiego innego zła.

58. Dlaczego Bóg dopuszcza zło?

Wiara daje nam pewność, że Bóg nie dopuściłby zła, gdyby jednocześnie nie potrafił wyprowadzić z niego dobra. Dokonał tego w sposób cudowny w związku ze śmiercią i zmartwychwstaniem Chrystusa. Z największego zła moralnego, jakim było odrzucenie i zabicie Syna Bożego, Bóg wyprowadził największe dobro: uwielbienie Chrystusa i nasze Odkupienie.

INFORMACJE**PARAFIA PW. KRÓLOWEJ RÓŻAŃCA ŚWIĘTEGO**

Wzgórze Ojca Świętego Jana Pawła II 1
58-200 Dzierżoniów

tel.: 74 832-31-21

e-mail: dzierzoniow.kr@gmail.com

serwis: www.kr.diecezja.swidnica.pl

Konto:

BS Dzierżoniów

81 9527 0007 0033 9416 2000 0001

BZ WBK SA Dzierżoniów

24 1090 2301 0000 0005 9000 0486

Msze Święte:

Niedziele i święta

7⁰⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 10³⁰ (w kaplicy dla dzieci, za wyjątkiem ferii i wakacji), 12⁰⁰, 18³⁰ (w lipcu i sierpniu o 19³⁰)

Dni powszednie

6³⁰, 18³⁰

Zbiorowa za zmarłych

w drugą sobotę miesiąca o 18³⁰

Spowiedź święta:

w dni powszednie od 18⁰⁰ do 18²⁵

Nabożeństwa:

Gorzkie żale

w niedziele Wielkiego Postu o 17³⁰

Nowenna do MB Nieustającej Pomocy

w środy po wieczornej Mszy Świętej

Koronka do Miłosierdzia Bożego

w piątki po wieczornej Mszy Świętej

Kancelaria parafialna:

w poniedziałki po Mszy o ok. 19¹⁵

w środy od 16³⁰ do 17³⁰

w piątki po Mszy o ok. 19¹⁵

Inne grupy:

Poradnia rodzinna

w czwartki od 17³⁰ do 18³⁰

Zespół charytatywny

we wtorki od 17⁰⁰ do 18⁰⁰

Biblioteka

w poniedziałki od 17⁰⁰ do 17⁴⁵

Chrześcijański Ruch na Rzecz Zdrowia

w 1. i 3. piątek miesiąca o 19¹⁵

Nowi członkowie Kościoła Świętego:

Mateusz Bieniewski

Zofia Magdalena Dąbrowska

Osoby zmarłe:

Adam Wołoszczuk

Renata Koniarczyk

Dariusz Rogala

Bogdan Sabok

Stanisława Papaj

Gabriela Kamińska

Tygodniowy rozkład zajęć świetlicy środowiskowej na rok szkolny 2012/2013 przy Klubie Abstynenta „Na Pawłowym Wzgórzu”

- **Poniedziałki od 16³⁰ do 18³⁰:**
 - 1. pon. miesiąca – porady prawnika
 - 2. pon. miesiąca – porady psychologa
 - 3. pon. miesiąca – porady terapeutyczne dotyczące rozwiązywania problemów narkomanii
 - 4. pon. miesiąca – porady terapeutyczne dotyczące wszelkich uzależnień i przemocy w rodzinie
- **Wtorki od 16³⁰ do 19³⁰:**
 - zajęcia terapeutyczne Al-Anon dla rodzin borykających się z problemami uzależnień
- **Środy od 16³⁰ do 20⁰⁰:**
 - spotkania Wspólnoty AA
- **Czwartki od 17⁰⁰ do 20³⁰ i soboty od 16⁰⁰ do 20³⁰:**
 - zajęcia klubowe – bilard stołowy, piłkarzyki, szachy, filmy, spotkania przy kawie i herbacie itp.

Udział w zajęciach jest **bezpłatny** dla wszystkich mieszkańców Dzierżoniowa. Serdecznie zapraszamy!

Telefon (czynny w godzinach przyjęć): 74 832-36-18

PROTEZY ZĘBOWE

NAPRAWY – UZUPEŁNIENIA – RENOWACJE

Dzierżoniów, os. Różane 1F
tel. 74 831-27-41

ZAKŁAD POGRZEBOWY „KUCZERA”

Dzierżoniów, ul. Cicha 1
tel. 74 831-68-51

Kompleksowe usługi pogrzebowe.
Przewozy zmarłych kraj i Europa.
Czynny całą dobę.

**CENTRUM POGRZEBOWE
M. K. KRAMARZ**

Dzierżoniów, ul. Wrocławska 24
(obok Domu Handlowego „Odra”)
tel. całodobowy: 74 831-07-80

21.12.2012 – KONIEC ŚWIATA?

Wiele słyszy się obecnie o nadciągającej Apokalipsie, o końcu świata wyznaczonym na 21 grudnia 2012 r. Związane jest to z kalendarzem Majów, którzy zakończyli go właśnie na tej dacie. Czy jednak mamy się czego obawiać?

Arcybiskup Gerhard Ludwig Müller, prefekt Kongregacji Nauki Wiary, w wywiadzie dla jednej z niemieckich gazet powiedział, że „to tylko bezsensowny zamęt, a chrześcijanie w ogóle nie mówią o końcu świata. Lęk przed przyszłością nie jest bowiem zgodny z wiarą chrześcijańską, gdyż wiedzą, że ostatni dzień życia jest dniem radości pełnej nadziei na to, co nadejdzie”.

Adwent to czas oczekiwania nie tylko na Narodzenie Pańskie (pierwsze przyjście Chrystusa), ale również na **Paruzję** (drugie i ostateczne przyjście Chrystusa na ziemię, podczas którego pokonane zostanie zło i cały świat zostanie osądzony). My, chrześcijanie, mamy być stale gotowi na ten dzień. Jesteśmy wezwani do tego, aby „czuwać i modlić się” (Łk 21,36), bo „nie znamy dnia ani godziny” (Mt 25,13). Pan może przyjść powtórnie dzisiaj, może przyjść za rok, a może za tysiąc lat. My tego nie wiemy, ale mamy być stale na to przygotowani. Nikt z nas przecież nie zna daty swojego odejścia z tego świata.

Czy zatem mamy obawiać się 21 grudnia? Z całą pewnością – nie! Czy w ogóle mamy obawiać się końca świata? Nie! My tego dnia oczekujemy i z wiarą się do niego przygotowujemy przez cały czas. *Marana tha*, przyjdź, Panie Jezu!

BENEDYKT XVI DO POLAKÓW

Podczas audiencji 5 grudnia 2012 r. papież Benedykt XVI zwrócił się do Polaków: **„Adwent zaprasza nas, byśmy odnowili pewność, że Bóg jest obecny wśród nas:** wszedł On w świat, stając się człowiekiem, aby wypełnić swój plan miłości. A my przez naszą wiarę, nadzieję, miłość, możemy być świadkami tej obecności wobec świata. Niech nam w tym towarzyszy Jego błogosławieństwo”.

Ojciec Święty wezwał nas wszystkich do tego, abyśmy nie bali się być autentycznymi świadkami Chrystusa. Z całą pewnością może nam w tym pomóc trwający Rok Wiary, podczas którego staramy się rozwijać w sobie zapał do głoszenia Chrystusa światu. Pokazując Jezusa stale obecnego wśród swojego ludu, podkreślamy aktualność i autentyczność tego, w co wierzymy.

xRZ

Wirtualny spacer po kościele
<http://dolnyslask360.pl/miejsce.php?q=786>

**U KRÓLOWEJ
RÓŻAŃCA ŚWIĘTEGO**